

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 182 /03-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. P., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. M. F., B., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie vecí súdom bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 51/97, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 3. júla 2003 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. júla 2003, označeným ako „Návrh na začatie konania“ Ing. S. P., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátom JUDr. M. F., B., namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí súdom bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 51/97.

Sťažovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

Z podania vyplýva, že rozsudkami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 396/2000 z 31. mája 2001 bol zmenený rozsudok okresného súdu č. k. 14 C 51/97-123 z 26. mája 2000 tak, že sťažovateľka bola zaviazaná vypratať domovú nehnuteľnosť bez zabezpečenia bytovej náhrady. Sťažovateľka v zákonnej lehote 25. septembra 2001 podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie a žiadala rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Keďže okresný súd ani po siedmich mesiacoch od podania dovolania nepredložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), sťažovateľka osobitným podaním zo 17. apríla 2002 prostredníctvom okresného súdu požiadala najvyšší súd o odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu, proti ktorému dovolanie smerovalo. Chcela tým dosiahnuť, aby žalobca Martin Medved' nemohol pristúpiť k exekúcii vypratáním domu. Sťažovateľka toho istého dňa podala predsedovi okresného aj sťažnosť na priet'ahy v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 51/97. Sťažnosť ostala bez akejkoľvek odozvy, a preto sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu 6. novembra 2002 vybavenie sťažnosti urgovala, avšak opätovne bezvýsledne. Okresný súd 17. decembra 2002 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na predloženie splnomocnenia na zastupovanie v dovolacom konaní, pričom právny zástupca 7. januára 2003 okresnému súdu oznámil, že splnomocnenie predložil spolu s dovolaním ešte 25. septembra 2001. V záujme urýchlenia veci však 7. januára 2003 splnomocnenie opätovne predložil. Okresný súd napokon spis s dovolaním predložil najvyššiemu súdu v apríli 2003, teda po jednom roku a ôsmich mesiacoch od podania dovolania. Tento úkon okresného súdu nemožno hodnotiť ako zložitú vec, pritom sťažovateľka, ale ani jej právny zástupca svojím konaním k predĺženiu dovolacieho konania neprispeli. Práve naopak, obratom reagovali na niekedy aj neodôvodnené výzvy okresného súdu. Konajúci sudca okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov dovolanie sťažovateľky spolu so spisom riadne a včas najvyššiemu súdu nepredložil. Pokiaľ predloženie spisu zabralo dobu jedného roka a ôsmich mesiacov, treba to považovať za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy. Po

celú túto dobu bola sťažovateľka v neistote o tom, či bude musieť dom vypratať po zabezpečení náhradného bytu alebo bez neho. Sťažovateľka v dôsledku tejto traumatizujúcej situácie úplne stratila dôveru v orgány justície a napokon v lehote do 31. mája 2002, dokedy v zmysle rozsudku krajského súdu mala dom opustiť, dobrovoľne aj s maloletým synom z domu odišla. V dôsledku toho potom podaním z 24. júna 2003 dovolanie ako bezpredmetné vzala späť.

Na základe výzvy ústavného súdu podaním doručeným 8. septembra 2003 sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu upresnila, že spis okresného súdu sp. zn. 14 C 51/97 bol najvyššiemu súdu predložený 7. februára 2003. Pokiaľ sa v sťažnosti vychádzalo z toho, že sa tak stalo v apríli 2003, bolo tomu tak preto, lebo najvyšší súd prípisom z 20. mája 2003, resp. opakovaným prípisom z 10. júna 2003 požadoval od sťažovateľky zaujatie stanoviska k vyjadreniu žalobcu M. M.

II.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 51/97, ktorý si ústavný súd zadovážil, sa dajú zistiť nasledovné relevantné skutočnosti.

Dovolanie sťažovateľky bolo doručené 26. septembra 2001.

Dňa 16. októbra 2001 bol daný pokyn doručiť dovolanie žalobcovi M. M. s tým, aby sa vyjadril v lehote 10 dní.

Dňa 25. marca 2002 bol spis sp. zn. 14 C 51/97 predložený na rozhodnutie o dovolaní najvyššiemu súdu, ktorému bol doručený 2. apríla 2002.

Dňa 15. mája 2002 najvyšší súd vrátil okresnému súdu spis sp. zn. 14 C 51/97 ako predčasne predložený, keďže nebol zaplatený súdny poplatok v plnej výške a keďže nebolo predložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky.

Dňa 24. októbra 2002 bola sťažovateľka vyzvaná na doplatenie súdneho poplatku a na predloženie splnomocnenia v lehote piatich dní pod hrozbou zastavenia dovolacieho konania. Výzvu sa nepodarilo doručiť a pošta ju vrátila 22. novembra 2002.

Dňa 6. novembra 2002 právny zástupca sťažovateľky oznámil doplatenie zvyšných 1 000 Sk súdneho poplatku.

Toho istého dňa sťažovateľka urgovala vybavenie sťažnosti zo 17. apríla 2002.

Dňa 17. decembra 2002 bol právny zástupca sťažovateľky opäť vyzvaný na predloženie splnomocnenia do siedmich dní.

Dňa 16. januára 2003 právny zástupca oznámil, že splnomocnenie spolu s dovolaním predložil ešte 25. septembra 2001, ale napriek tomu pripojil splnomocnenie od sťažovateľky. Treba poznamenať, že v spise sa splnomocnenie ako príloha dovolania nenachádza.

Dňa 7. februára 2003 bol spis sp. zn. 14 C 51/97 predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní, kde bol zaevidovaný pod sp. zn. 4 Cdo 12/03.

Dňa 12. mája 2003 žalobca M. M. najvyššiemu súdu oznámil, že sťažovateľka sa 31. mája 2002 z domu vystažovala, pričom doložil aj uznesenie okresného súdu č. k. 18 C 479/01-74 z 15. januára 2003 o schválení zmiery, podľa ktorého sťažovateľka zaplatila žalobcovi M. M. ako nájomné za užívanie domu od 1. septembra 1998 do 31. mája 2002 sumu 64 000 Sk, čím sa vzájomné nároky z užívania domu považujú za vyporiadané.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 12/03 z 30. júna 2003 bolo zastavené dovolacie konanie v dôsledku späťvzatia dovolania.

Dňa 12. septembra 2003 bol daný pokyn na doručenie uznesenia najvyššieho súdu realizovaný 17. septembra 2003.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Podľa zistenia ústavného súdu tvrdenia sťažovateľky uvedené v sťažnosti nie sú bezo zvyšku v súlade so skutočnosťou.

Po podaní dovolania 26. septembra 2001 a doručení jeho rovnopisu protistrane bol spis sp. zn. 14 C 51/97 predložený najvyššiemu súdu 25. marca 2002, ktorému bol doručený 2. apríla 2002. Najvyšší súd bol nútený 15. mája 2002 spis ako predčasne predložený vrátiť, keďže súdny poplatok nebol uhradený v plnej výške a keďže nebolo predložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky.

Podľa názoru ústavného súdu predčasné predloženie spisu najvyššiemu súdu spôsobila predovšetkým sťažovateľka, lebo jej zákonnou povinnosťou bolo zaplatiť súdny

poplatok v plnom rozsahu a predložiť splnomocnenie pre právneho zástupcu. Zároveň je skutočnosťou, že ani okresný súd nesplnil dôsledne povinnosť preskúmať, či sú splnené podmienky na predloženie spisu.

V dobe po vrátení spisu okresnému súdu sa vykonávali úkony, ktoré najvyšší súd nariadil, pričom všetky podmienky sa podarilo splniť až 16. januára 2003. Po zohľadnení zákonných požiadaviek najvyššieho súdu bol spis 7. februára 2003 opätovne predložený najvyššiemu súdu, čím činnosť okresného súdu v súvislosti s dovolacím konaním skončila.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prierah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03).

Podľa názoru ústavného súdu v súlade s citovanou judikatúrou nemožno v postupe okresného súdu ustáliť prierahy takej intenzity, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prierahy“ v zmysle citovaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2003